

lig grunden til, at vi også må tage tingene alvorligt herinde.

Man skal dog ikke glemme, at kommunerne allerede har og stadig vil have muligheder og instrumenter, som de kan anvende til f.eks. at sikre en bedre spredning af eleverne. Nogle kommuner har benyttet sig af dem, haft mod til at gøre det og har tilsyneladende fået løst problemerne på en nogenlunde fornuftig måde, hvorimod andre er meget tilbage for det og derfor sidder med større problemer end nødvendigt.

Men lad os overveje, om vi kan gøre yderligere ting. Jeg har allerede sagt, at i den udstrækning, der er gode ideer, som kan realiseres i praksis og er hensigtsmæssige, er jeg klar til det.

Jeg kan i øvrigt sige, at for at udbrede vores erfaringsgrundlag har vi besluttet at sætte denne sag på dagsordenen under det danske formandskab i Nordisk Ministerråd. Jeg tror, der er enighed om, at vi ud fra vore forskellige erfaringer i de nordiske lande kan give hinanden gode ideer.

Vi ved, at svenskerne er dem, der længst har haft problemet, og allerede i dag har de 10 pct. fremmedsprogede elever i skolerne. De andre nordiske lande har færre, men har de samme problemer, og lad os prøve at se, om vi ikke kan drage nytte af de erfaringer, der er gjort i de forskellige lande. Sagen er som sagt på dagsordenen i det kommende års tid under det danske formandskab.

Jeg kan sige, at i et land som Holland – som vi også i mange andre henseender kan sammenligne os med, og som i øvrigt har godt 7 pct. fremmedsprogede elever i skolen i dag – har man også gjort erfaringer, som vi muligvis kan bruge.

Det er i øvrigt interessant, at man de steder er optaget af modersmålsundervisningen som en af vejene til at sikre en god sprogindlæring af det fremmede sprog, i vores tilfælde jo dansk.

Til hr. Jan Kørpe Christensen, som på et vist tidspunkt i sin indledning sagde »påstanden om«, vil jeg sige, at det ikke er nogen påstand fra min side; jeg bygger mine synspunkter på de erfaringer, der gennem forskningsbaseret arbejde er gjort om, at god modersmålsundervisning er et vigtigt fundament, når man skal lære et andet sprog. Og hvis vores ønske netop er at fremme indlæringen af det andet sprog, i dette tilfælde dansk, må vi have den dimension med, synes jeg – selvfølgelig uden at vi svigter indsatsen, når det gælder dansk.

Skulle der være nye, velbegrundede argumenter, må vi selvfølgelig se på dem også, men ministeriet og jeg har i hvert fald indtil videre bygget på disse synspunkter, fordi vi føler, at vi har fast grund under fødderne.

Jeg skal tage nogle enkelte punkter op:

Modtageklasser er gået igen i stort set alle ordførertaler, og der er ingen tvivl om, at de erfaringer, vi har gjort indtil nu, netop viser, at modtageklasser giver den bedste effekt på mindst to områder:

For det første ved, at man i en modtageklasse kan give en mere intensiv sproglig indlæring – ikke mindst med de tekniske faciliteter, som man har i modtageklassen – sådan at eleverne, når de starter i skolen, har bedre muligheder for at følge med.

Det andet og interessante er, at hvor man etablerer modtageklasser uden for distriktsskolen og altså ad den vej flytter børnene længere væk, betyder det i en række tilfælde, at forældrene til disse tosprogede børn får et sådant forhold til den nye skole – hvis man må kalde den det – den skole, som ligger uden for distriktet, at de i mange tilfælde gerne ser deres børn fortsætte på den skole.

I øvrigt har man i de forsøgsprojekter, som nu er i gang i en række skoler – der er mere end 100 projekter i gang – netop gjort den erfaring, at man ad frivillighedens vej kan skabe en bedre spredning.

Jeg er glad for, at Det Konservative Folkeparti for begge ordføreres vedkommende understreger, at man ikke skulle opfatte deres forslag alt for firkantet, hvis jeg husker nogenlunde korrekt. Det synes jeg også er en klog betragtning, for spørgsmålet om kvotering afføder en række problemer.

Jeg er sådan set enig i, at det ville være ideelt, hvis man kunne have en vejledende procentsats på 25, men jeg forstod også, at man især tænker på fremtiden. For det problem, vi står med, er jo, at hvis vi skulle søge den løsning fremmet under de nuværende forhold – jeg har vist sagt det før, men jeg gentager det gerne – ville vi altså komme ud for ikke blot af praktiske, men også af retlige grunde at skulle flytte ganske mange børn, herunder også danske børn, og det synes jeg er et indgreb i en god dansk tradition, som jeg ville være meget, meget betænkelig ved. Så vi må fortsat søge ad frivillighedens vej at nå nogle af de mål, som vi gerne vil nå, og som vi for så vidt har opstillet i fællesskab.